



prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 21.11.2014
Čj. MSP-615/2014-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obviněný P. B. – stížnost pro porušení zákona

Příloha - trestní spis Okresního soudu v Pardubicích, sp. zn. 20 T 18/2014
- sdělení Vězeňské služby ČR ze dne 15. 9. 2014, č. j. VS30/3220/005/2014-50/SPR/440

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného P. B.

stížnost pro porušení zákona

proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. 7. 2014, č. j. 13 To 305/2014 – 72, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp.zn. 20 T 18/2014.

Rozsudkem samosoudce Okresního soudu v Pardubicích ze dne 5. 5. 2014, č. j. 20 T 18/2014 – 62, byl obviněný P. B. uznán vinným pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

- dne 24. 2. 2014 v 19.10 hod. řídil v P. osobní vozidlo zn. Opel Corsa

- dne 2. 3. 2014 v 07.30 hod. v P. řídil osobní motorové vozidlo zn. Opel Corsa, přičemž byl kontrolován hlídkou Policie ČR

a vůz v obou případech řídil přesto, že má opakovaně vysloven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, a to uložený

- *trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 30. 12. 2009, sp. zn. 20 T 108/2009, kdy mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let, přičemž trestní příkaz nabyl právní moci dne 27. 1. 2010;*
- *rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 20 T 26/2010, kdy mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 31. 5. 2011;*
- *rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 17 T 99/2011, kdy mu byl uložen mimo jiné trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 31. 1. 2012;*
- *rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. 22 T 1/2012, kdy mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let, přičemž rozsudek nabyl právní moci dne 14. 8. 2012.*

Za tento přečin byl obviněný P. B. podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou; podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Proti rozsudku podal obv. B. odvolání.

O podaném odvolání rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, který rozsudkem ze dne 15. 7. 2014, č. j. 13 To 305/2014–72, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. v rozsahu zrušení ve věci znovu rozhodl tak, že obviněný B. byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Tímto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 13 tr. ř., § 36 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 263 odst. 3, 4 tr. ř., a to v neprospěch obviněného P. B.

Podle § 2 odst. 13 tr. ř. musí být ten, proti němuž se trestní řízení vede, v každém období řízení poučen o právech umožňujících mu plné uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce; všechny orgány činné v trestním řízení jsou povinny umožnit mu uplatnění jeho práv.

Podle § 36 odst. 1 písm. a) tr. ř. musí mít obviněný obhájce už v přípravném řízení, je-li ve vazbě, ve výkonu trestu odnětí svobody, ve výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo na pozorování ve zdravotnickém ústavu (§ 116 odst. 2 tr. ř.).

Podle § 263 odst. 3 tr. ř. platí, že při veřejném zasedání konaném o odvolání musí mít obviněný obhájce ve všech případech, kdy ho musí mít při hlavním líčení.

Podle § 263 odst. 4 tr. ř. pak platí, že v nepřítomnosti obviněného, který je ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, lze veřejné zasedání odvolacího soudu konat jen tehdy, jestliže obviněný výslovně prohlásí, že se účasti při veřejném zasedání vzdává.

Tato zákonná ustanovení však odvolací soud v dané věci nerespektoval.

Z obsahu trestního spisu vyplývá, že rozhodnutí soudu prvního stupně bylo napadeno odvoláním obviněného B. v zákonem stanovené lhůtě (viz č. l. 66, 66a spisu). Vyrozumění o konání veřejného zasedání odvolacího soudu dne 15. 7. 2014 bylo zasláno poštou na adresu trvalého bydliště obviněného B. Obviněný si ovšem vyrozumění nevyzvedl a byla zde uplatněna fikce doručení dnem 3. 7. 2014.

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl o podaném odvolání ve veřejném zasedání dne 15. 7. 2014 rozsudkem pod č. j. 13 To 305/2014 – 72, a to v nepřítomnosti obviněného B., když dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky uvedené v ustanovení § 202 odst. 2 tr. ř., protože obviněný se k veřejnému zasedání nedostavil a svou nepřítomnost nijak neomluvil. V této trestní věci nešlo od počátku trestního stíhání o případ nutné obhajoby ve smyslu ustanovení § 36 tr. ř. a obviněný si sám obhájce nezvolil a ani tak neučinily osoby, které jsou k takovému úkonu ve prospěch obviněného oprávněny.

Důvodem nepřítomnosti obviněného B. u veřejného zasedání odvolacího soudu dne 15. 7. 2014 ovšem byla skutečnost, že tento obviněný nastoupil již dne 24. 6. 2014 ve Věznici v Pardubicích výkon trestu odnětí svobody, který mu uložil Okresní soud v Pardubicích ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 47/2013 (konec trestu připadá na den 24. 9. 2015). O nástupu výkonu tohoto trestu obviněný odvolací soud neinformoval a tuto informaci odvolací soud do začátku veřejného zasedání o odvolání nezískal ani z jiného zdroje. Skutečnost, že obviněný P. B. byl dne 15. 7. 2014 ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, pak potvrzuje i připojené sdělení Vězeňské služby České republiky ze dne 15. 9. 2014, č. j. VS30/3220/005/2014-50/SPR/440. Ze spisu vyplývá, že odvolací soud se o skutečnosti, že obviněný B. je ve výkonu trestu odnětí svobody, dozvěděl až dne 22. 7. 2014 na základě informace z Portálu eLustrace (viz č. l. 76 spisu).

Je proto nutné uzavřít, že veřejné zasedání o odvolání obviněného B. proběhlo bez jeho přítomnosti za situace, kdy se obviněný nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody v jiné trestní věci. Obviněný ovšem neprohlásil, že se účastí na veřejném zasedání odvolacího soudu vzdává. Veřejné zasedání se pak konalo, aniž měl obviněný obhájce, ačkoliv momentem nástupu výkonu trestu odnětí svobody vyvstal u obviněného zákonný důvod nutné obhajoby. Kromě objektivního pochybení odvolacího soudu ohledně konání veřejného zasedání o odvolání obviněného bez jeho přítomnosti, neměl obviněný B. u veřejného zasedání ani obhájce, ačkoliv ho mít musel. Nebyly tak splněny procesní podmínky pro konání veřejného zasedání o odvolání, a jestliže pak odvolací soud přesto veřejné zasedání o odvolání obviněného konal a ve věci meritorně rozhodl, došlo v konečném důsledku k porušení práv obviněného na obhajobu, což má za následek i nezákonnost rozsudku odvolacího soudu.

Na základě shora uvedených skutečností **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky

1. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. 7. 2014, č. j. 13 To 305/2014 – 72, byl porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 13 tr. ř., § 36 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 263 odst. 3, 4 tr. ř., a to v neprospěch obviněného P. B.;
2. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a aby zrušil i veškerá další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
3. a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř. a Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích přikázal, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [7 Tz 57/2014](#)